

Sygn. akt I C 1242/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Ostafińska-Kołačka

Protokolant: stażysta Ewelina Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2016 roku w Kwidzynie

na rozprawie

z powództwa K. K.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w S. na rzecz powoda K. K. kwotę 6 000,00 zł (sześć tysięcy złotych 00/100), z ustawowymi odsetkami w wysokości:

- 8 % od dnia 17 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, oraz
- z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 pkt procentowych od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w S. na rzecz powoda K. K. kwotę 200,00 zł (dwieście złotych 00/100);

III. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w S. na rzecz powoda K. K. kwotę 310,00 zł (trzysta dziesięć złotych 00/100), tytułem opłaty sądowej, kwotę 1.217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych 00/100), tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 721,37 zł (siedemset dwadzieścia jeden złotych 37/100), tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt I C 1242/15

UZASADNIENIE

Małoletni powód K. K. reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego – ojca D. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 6.000 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za poniesioną szkodę oraz kwoty 200 zł tytułem, zwrotu kosztów leczenia. Powód domagał się również zasądzenia od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 24 listopada 2014 r. na ulicy (...) w K. doszło do wypadku komunikacyjnego. Samochód, którym jechał z ojcem i kolegą został uderzony w lewy bok przez inny pojazd, prowadzony przez sprawcę wypadku. Na skutek wypadku powód pomimo zapiętych pasów bezpieczeństwa odniósł widoczne i odczuwalne obrażenia, doznając skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia prawej połowy

klatki piersiowej oraz stawu barkowego prawego. Bezpośrednio po wypadku pojawiły się u poszkodowanego trudności w ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa, bolesność uciskowa stawu barkowego prawego, silne bóle głowy i klatki piersiowej. Powód ze względu na odniesione obrażenia w dniu zdarzenia zgłosił się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w K.. Korzystał z konsultacji u lekarza ortopedy i neurologa oraz z pomocy psychologicznej. Przeprowadzone badania potwierdziły związek przyczynowo – skutkowy występujących dolegliwości z zaistniałym wypadkiem. Po wypadku powód ograniczył aktywność fizyczną i wciąż uskarża się na bóle głowy, stawu barkowego prawego oraz odcinka szyjnego kręgosłupa, a także trudności ze snem oraz występowanie koszmarów sennych. Powód po wypadku stał się bardziej nerwowy i przewrażliwiony, co spowodowało problemy z koncentracją uwagi i trudności w nauce. Zaczął unikać podróży samochodem, decydując się na poruszanie się piechotą w każdej możliwej sytuacji.

W toku postępowania likwidacyjnego ustalono, iż zadośćuczynienie za uszczerbek na zdrowiu powoda winno wynieść łączną kwotę 1.000 zł. W wyniku odwołania wniesionego przez powoda pozwany podtrzymał swoje stanowisko.

Żądanie zwrotu kosztów leczenia w kwocie 200 zł powód uzasadnił tym, iż leczenie przez lekarzy specjalistów było konieczne z uwagi na odniesione przez powoda obrażenia i brak możliwości skorzystania z usług lekarza specjalisty w ramach systemu NFZ w rozsądnym terminie.

Pozwany (...) S.A. w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady i przyznał, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi kwotę 1.000 zł. Pozwany podniósł – powołując się na orzecznictwo - iż kwota ta stanowi pełną rekompensatę doznanej krzywdy, a roszczenie powoda jest zawyżone. Podkreślił, że proces leczenia powoda przebiegał prawidłowo i nie wykazywał cech progresji, zatem wypłacenie mu dodatkowej kwoty 6.200 zł doprowadziłoby do wzbogacenia, tym bardziej, że u powoda nie powstał trwały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu. W ocenie pozwanego dokumentacja medyczna przedłożona przez powoda nie potwierdza poniesienia przez niego urazów opisywanych w pozwie, a jego leczenie miało charakter jedynie zachowawczy. Ponadto zdaniem pozwanego uraz psychiczny nie jest normalnym następstwem kolizji drogowej. Pozwany zakwestionował wpływ wypadku na stan psychiczny powoda, podnosząc, że nie przeszedł on żadnej terapii psychologicznej.

Pozwany wnosil o oddalenia roszczenia o zwrot kosztów odpłatnego leczenia, ponieważ powód nie udowodnił, że zostały wykorzystane wszelkie możliwości podjęcia leczenia w ramach świadczeń dostępnych i finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia oraz aby skorzystanie z wyżej wymienionych świadczeń nie było możliwe bądź odległy termin takich usług wpłynąłby niekorzystnie na stan zdrowia powoda. Podniósł również, iż w przypadku przyznania zadośćuczynienia zasadnym jest przyznanie odsetek ustawowych dopiero od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił, co następuje:

K. K. w dniu 24 listopada 2014 r. jechał samochodem marki M. (...) wraz ze swoim ojcem D. K. oraz kolegą M. S.. Samochód był prowadzony przez D. K.. Na ulicy (...) w K. doszło do wypadku. Z posesji mieszkalnej wyjechał samochód marki O. i przodem uderzył w lewy bok samochodu, którym jechał powód, i zepchnął go do krawężnika po przeciwległej stronie ulicy. Następnie samochód M. (...) uderzył w ścianę budynku stojącego przy samej krawędzi jezdni. W chwili wypadku powód siedział na miejscu z przodu obok ojca kierującego pojazdem. Wszyscy mieli zapięte pasy bezpieczeństwa. Kierowca O. poprzez podpisanie oświadczenia przyznał się do spowodowania wypadku.

Powód został wyciągnięty przez ojca z samochodu przez drzwi od strony kierowcy, ponieważ drzwi po prawej stronie od strony pasażera były zakleszczone. K. K. miał zakrwawioną głowę, usiadł na krawężniku. Powód z ojcem pojechali do domu. Następnego dnia K. K. skarżył się na zawroty głowy, więc ojciec zawiózł go do szpitala, gdzie zrobiono prześwietlenie.

/ **dowód:** zeznania przedstawiciela ustawowego powoda D. K. – k. 62 – 62 verte akt, akta postępowania likwidacyjnego/

Małoletni powód K. K. w związku z wypadkiem doznał urazu kręgosłupa szyjnego i prawego barku. Wskutek obrażeń doszło u niego do wystąpienia przewlekłych bólów kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem do prawego barku z obiektywnie stwierdzanymi objawami klinicznymi w postaci wzmożonego napięcia mięśni. Powstałe zaburzenia funkcji mają charakter długotrwały i kwalifikują się zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Dz. U. Nr 954 z 2013 r. jako długotrwały uszczerbek na zdrowiu wg pkt. 94 A. Stopień zaburzenia funkcji w porównaniu z zaburzeniami objętymi w tym punkcie w skali procentowej od 5 do 20 odpowiada 5% uszczerbku. Po wypadku powód był zaopatrzony w oddziale SOR, gdzie rozpoznano u niego powierzchowny uraz głowy. Badanie RTG nie wykazało zmian pourazowych. Leczenie powód kontynuował w poradni ortopedycznej. Notowano początkowo stosunkowo niewielkie ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego, bóle prawej połowy klatki piersiowej, bóle głowy i prawego barku. W dalszym czasie występowały bóle prawego barku i szyi, w badaniu klinicznym stwierdzono zwiększone napięcie mięśni szyi. Obecnie okresowo występują bóle kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem do prawego barku po wysiłku oraz bóle w nocy. Przebyte urazy nie wywołały u powoda istotnych ograniczeń czynności życiowych związanych z lokomocją, samoobsługą, nauką, lecz wywołały ograniczenia w wyczynowym uprawianiu sportu. Leczenie ortopedyczne powoda jest zakończone, a rokowania na przyszłość pomyślne. Z uwagi na bóle barku powód zrezygnował z gry w koszykówkę.

/ **dowód:** dokumentacja medyczna powoda – k. 16 – 18, 20 – 22, 67, 69 - 75 akt, zdjęcia rentgenowskie na płycie CD – k. 80, opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii – k. 83 – 86 akt/

K. K. w dniu wypadku miał 15 lat i uczęszczał do 3 klasy gimnazjum numer 2 w K.. Nie miał kłopotów z nauką, nie sprawiał też problemów wychowawczych. Interesował się sportem, grał w koszykówkę w Miejskim Towarzystwie sportowym (...).

Obecnie powód jest uczniem Liceum Ogólnokształcącego (...) w K.. Po wypadku powodowi pogorszyły się wyniki w nauce, spowodowane problemami z koncentracją. Miał problemy ze snem. Śnił mu się wypadek, w wyniku czego budził się w nocy, krzyczał przez sen, lunatykował. Pojawiły się lęki przed jazdą samochodem, przez co powód nie zdecydował się zrobić prawa jazdy. K. K. stał się zamknięty w sobie i drażliwy, pojawiły się u niego reakcje nerwowe w postaci obgryzania paznokci.

Powód przeżył reakcję stresową powypadkową, spowodowaną wypadkiem z dnia 24 listopada 2014 r. Reakcja stresowa wyrażała się w okresie po wypadku zaburzeniami snu, lękami, łatwością reagowania dysforią na otoczenie oraz zaburzeniami snu, wycofaniem z codziennej aktywności, zaburzeniami sfery poznawczej na tle emocjonalnym. Zgodnie z międzynarodową klasyfikacją zaburzeń psychicznych i zaburzeń zachowania ICD-10, u powoda wystąpiły po wypadku zaburzenia adaptacyjne o obrazie depresyjno – lękowym, które wystąpiły po wypadku. Zgodnie z Rozporządzeniem z dnia 18 grudnia 2002 r. Dz. U. nr 234 Poz. 1974, uszczerbek na zdrowiu psychicznym wyniósł 2 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Zaburzenia te mają pomyślne rokowania, są z natury swojej przemijające, mogą trwać leczone lub nie leczone psychiatrycznie do około 2 lat.

/ **dowód:** zeznania świadka I. K. – k. 62 verte – 63, opinia sądowo – psychiatryczna – k. 123 – 125 akt, informacja z konsultacji psychologicznej – k. 19, 76 akt, przesłuchanie przedstawiciela ustawowego powoda D. K. – k. 113 verte, 139 verte/

Powód poniósł koszty związane z leczeniem neurologicznym w kwocie 100 zł oraz z pomocą psychologiczną w kwocie 100 zł.

/ **dowód:** faktury – k. 30, 31,68/

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, opinii biegłych, zeznań przedstawiciela ustawowego powoda oraz zeznań świadka. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane, Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd uznał za wiarygodne opinie biegłych – z zakresu chirurgii i ortopedii R. P. oraz z zakresu psychiatrii G. Ł. - jako spójne oraz logiczne i wnioski z nich wynikające przyjął za własne. Opinie te bowiem zostały sporządzone przez osoby dysponujące stosownymi wiadomościami specjalnymi i wieloletnim doświadczeniem zawodowym, wydane zostały po szczegółowej analizie dokumentacji medycznej i przeprowadzeniu badania powoda, a wnioski w nich zawarte są należycie umotywowane i nie budzą zastrzeżeń Sądu. Należy również zaznaczyć, iż strony nie zgłaszały zarzutów do tych opinii.

Sąd dał również wiarę twierdzeniom przedstawiciela ustawowego małoletniego powoda, albowiem były one spójne, konsekwentne oraz znajdowały potwierdzenie w opiniach biegłych, dokumentacji lekarskiej i zeznaniach świadka.

Należało również dać wiarę zeznaniom świadka I. K. co do stanu fizycznego i psychicznego powoda przed i po wypadku, przebiegu powrotu do zdrowia, aktualnego samopoczucia powoda oraz zmiany jego stylu życia w porównaniu do okresu sprzed wypadku. Zeznanie świadka były logiczne, spójne i niesprzeczne. W toku przeprowadzonego postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważyłyby wiarygodność w/w świadka. Nie ma zatem żadnych uzasadnionych podstaw do twierdzenia, iż relacja świadka została celowo przygotowana na potrzeby tejże sprawy. Nadto pozwany także nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń wobec zeznań tego świadka.

Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady, a jedynie co do wysokości. W tym stanie rzeczy Sąd badał zasadność przyznania powodowi dalszych kwot z tytułu zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia. Przepis ten statuuje zasadę, iż zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę przyznawane jest w wypadkach przewidzianych w ustawie, tj. w szczególności w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Ponadto podkreślić należy, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma charakter fakultatywny, co oznacza, iż nawet w razie istnienia krzywdy zasądzenie odpowiedniej kwoty nie jest obligatoryjne i zależy od uznania i oceny sądu konkretnych okoliczności sprawy (orz. SN z dnia 27 sierpnia 1969 r., sygn. akt I PR 224/69, opubl. OSNCP 1970, poz. 110).

Żądanie zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia obejmuje krzywdę rozumianą jako cierpienia fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia) i ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień już doznanych oraz tych, które zapewne wystąpią w przyszłości. Wynika to z całościowego charakteru zadośćuczynienia, które powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego wypracowało kryteria, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Zgodnie z nimi sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, artystycznej, zawarcia związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utratę kontaktów towarzyskich, możliwości atrakcyjnych wyjazdów.

W ocenie Sądu orzekającego, po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy rzutujących na rozmiar doznanej przez powoda krzywdy, dodatkowo zasądzona (poza sumą otrzymaną w toku postępowania likwidacyjnego) kwota 6.000 zł stanowi odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

Sąd miał przede wszystkim na względzie, iż w wyniku wypadku powód doznał szeregu obrażeń opisanych powyżej. Konsekwencjami wypadku trwającymi do dzisiaj są bóle kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem do prawego barku,

które wymusiły na powodzie ograniczenie aktywności życiowej w postaci rezygnacji z uprawiania ulubionego sportu – koszykówki.

Określając wysokość przyznanego zadośćuczynienia Sąd brał również pod uwagę przykre następstwa psychiczne wypadku w postaci reakcji stresowej pourazowej, która wywołała skutek w postaci lęku przed jazdą samochodem oraz rezygnacji z przystąpienia do kursu na prawo jazdy. Powód na skutek stresu pourazowego zaczął mieć także problemy z koncentracją oraz kłopoty z nauką, stał się zamknięty w sobie.

Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze długotrwały proces leczenia powoda oraz konieczność korzystania przez niego z pomocy lekarzy – specjalistów i psychologa.

Sąd uznał zatem roszczenie powoda w zakresie zadośćuczynienia za usprawiedliwione w całości. Kwota ta, zasądzona na podstawie art. 445 § 1 k.c. stanowi odpowiednią sumę za doznane uszkodzenie ciała oraz negatywne konsekwencje w stanie psychicznym, spełnia swój kompensacyjny charakter, przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość a jednocześnie nie jest źródłem wzbogacenia (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX nr 52766 oraz wyrok SN z dnia 09 lutego 2000 r., sygn. akt III CKN 582/98, LEX nr 52776).

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i art. 817 k.c. zgodnie z żądaniem powoda.

Sąd w tym zakresie podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 11 lutego 2010 r. (sygn. akt I CSK 262/09, opubl. Lex nr 738077), zgodnie z którym: „zobowiązania, których źródłem zaistnienia są czyny niedozwolone powstają w dacie popełnienia tych czynów, a wobec tego że nie wskazują terminu w jakim dłużnik powinien naprawić szkodę zaliczane są do zobowiązań bezterminowych. Postawienie takiego zobowiązania w stan wymagalności następuje w rezultacie wezwania dłużnika przez wierzyciela do zapłaty, a zatem wezwanie to przekształca zobowiązanie bezterminowe w terminowe. Zgodnie z art. 455 k.c. spełnienie świadczenia przez dłużnika powinno nastąpić niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela, a termin "niezwłocznie" należy rozumieć jako "realny", w którym dłużnik przy uwzględnieniu okoliczności miejsca i czasu oraz regulacji art. 354 i art. 355 k.c. będzie w stanie dokonać zapłaty. Od obowiązującej w prawie cywilnym zasady, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne, nawet jeśli kwestionuje jego istnienie lub wysokość i od tej daty należą mu się, stosownie do art. 481 § 1 k.c. odsetki, przyjmowane jest odstępstwo w sytuacji, kiedy pomiędzy datą wymagalności świadczenia a datą ustalenia jego rozmiaru w postępowaniu sądowym dochodzi do istotnej różnicy jego wysokości.” Sąd zasądził kwotę mniejszą niż żądana przez powoda w postępowaniu likwidacyjnym (żądano 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia), zatem pozwany już od chwili zgłoszenia szkody był świadomy rozmiaru roszczeń powoda i wzywany przez niego do spełnienia zobowiązania w takim zakresie.

W tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, że w myśl art. 817 § 1 k.c. „ubezpieteciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku”. W niniejszej sprawie powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 27 kwietnia 2015 r., zatem roszczenie stało się wymagalne w dniu 27 maja 2015 r. i od tego dnia należą się od niego odsetki. Sąd jednakże jest związany żądaniem zawartym w pozwie i dlatego zgodnie ze stanowiskiem strony powodowej zasądził odsetki od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Należało również zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 200 złotych, tytułem zwrotu kosztów leczenia u specjalisty neurologa oraz kosztów konsultacji psychologicznej. Powód udokumentował poniesienie tej kwoty. Z uwagi na nasilone dolegliwości bólowe oraz zły stan psychiczny nie można było narzucać powodowi konieczności oczekiwania na wizyty u specjalistów w ramach systemu ubezpieczeń.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c.

Powód wygrał sprawę w całości i należało zasądzić na jego rzecz od pozwanego całość poniesionych przez niego kosztów procesu. Na koszty te składały się kwoty: opłata od pozwu – 310 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 1.217 zł (ustalone zgodnie z przepisem § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.), oraz kwota 721,37 zł tytułem wynagrodzenia biegłych sądowych.